

Het bos van Schemermeer lichtte op in de helle gloed van de volle maan. Ergens klonk het knappen van verdorde takken. Na elke voetstap van Sacha en Wilko volgde er een droge 'krak'. De twee waren op de terugweg van een feestje. Veel te vroeg naar Sacha's zin, die liever de hele nacht was doorgegaan.

'Kom op. Kunnen we niet teruggaan?' dreinde Sacha. 'Dat feestje is supervet!'

'Je had Helena beloofd om voor middernacht in bed te liggen en het is al later!' antwoordde Wilko.

'Jij vond het daar toch ook leuk!' protesteerde Sacha. 'Jij was echt in je element!'

Ze keek Wilko plagerig aan. 'Misschien door de volle maan?' grapte ze. 'Ik voel me dan ook levendiger.'

'O, nee, ik niet', zei Wilko snel op een zo luchtig mogelijke toon.

Sacha greep zijn hand beet. 'Kom! We gaan terug!'

'Nee, Sacha, we gaan naar huis!' antwoordde Wilko.

Sacha draaide met haar ogen. 'Pff, wat een party pooper ben jij zeg!'

Ze wilde nog iets zeggen, maar schrok toen ze plots een gedaante zag opduiken. Wilko herkende Cooper.

'Coop!'

De ranger stapte verder zonder iets te zeggen.

Wilko en Sacha keken elkaar verbaasd aan. 'Zeg, van een goeienacht te wensen, is nog nooit iemand gestorven hé!' riep Wilko Cooper na, maar er kwam geen reactie.

Dat was niets voor Cooper, wist Wilko, die zich nu toch een beetje ongerust begon te maken. Hij ging achter Cooper aan, met Sacha in z'n kielzog. Cooper leek hen niet te zien of te horen. Hij wandelde gewoon verder.

'Het lijkt wel alsof hij slaapwandelt?' zei Sacha.

Wilko wilde Cooper aanraken, maar Sacha hield hem snel tegen. 'Slaapwandelaars mag je niet storen in hun slaap.'

Dat was ook niet nodig, want even later struikelde Cooper over een tak en ging hij tegen de vlakte. Hij was op slag wakker.

Wilko en Sacha schoten in de lach.

Cooper keek verbaasd om zich heen. 'Wat lig ik hier te doen?' vroeg hij nors.

Hij zag de grijns op Wilko's gezicht en krabbelde snel overeind. 'Luister goed hé, vriend. Als jij met mij een grap wil uithalen, dan zal het je beste dag niet zijn.'

'Tuurlijk wilde ik geen grap uithalen', antwoordde Wilko.

'Je was aan het slaapwandelen.'

'Jij bent zot', zei Cooper bars.

'Ik slaapwandel nooit.'

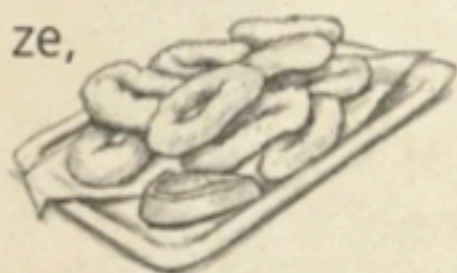
Hij draaide zich om en beende weg, maar niet zonder nog eens bijna over dezelfde tak te struikelen. Wilko en Sacha keken de ranger hoofdschuddend na.

Er verscheen een frons op Wilko's voorhoofd. Hij snoof. 'Ik ruik vis. Inktvis!'

'Waarschijnlijk de gefrituurde calamares die ik heb gegeten', zei Sacha. Ze ademde krachtig in Wilko's gezicht, die een grimas trok toen de geurenzee over hem heen spoelde.

'Bah, Sacha!'

'Eigen schuld, braaf ventje', proestte ze, waarna ze koers zette naar het dorp. Wilko bleef nog heel even staan, maar ging Sacha dan toch achterna.

De volgende ochtend waren Keelin en Vlad al vroeg uit de veren om alles klaar te zetten voor de opening van de herberg en het ontbijt van de gasten. Tot hun verrassing stonden de borden, koppen en ontbijtschotels al klaar.

'Alles staat al klaar? Zijn we te laat?' vroeg Keelin. Vlad schudde het hoofd.

'Nee. We zijn zelfs te vroeg.'

Keelin haalde haar schouders op. 'Helena zal al vroeg wakker zijn.'

'Of Sacha?' opperde Vlad.

'Yeah right!' antwoordde Keelin. Zij en Vlad keken elkaar even aan en schoten toen in de lach. Nee, het was niets voor Sacha om vroeg op het appel te zijn.

Net toen kwam Helena haastig de trap af. 'O! Gelukkig hebben jullie alles al klaargezet. Ik heb me verslapen.'

Er was vannacht iemand kabaal aan het maken. Ik ben gaan kijken, maar ik zag niemand.'

'Wij hebben die tafel niet gedekt', antwoordde Vlad.

'We dachten dat jij dat had gedaan', zei Keelin.

Helena schudde ontkennend het hoofd.

'Dan toch Sacha', reageerde Wilko.

'Bedankt hé, tante!' klonk het geeuwend.

'Moest dat nu echt, mij zo vroeg wakken?'

'Wie tot in de vroege uurtjes kan feesten, kan ook in de vroege uurtjes opstaan!'

klonk het plagerig.

'Dus jij hebt die tafel ook niet gedekt?' vroeg Keelin.

'Zie ik er zo uit?' antwoordde Sacha humeurig.

'Zeg, heeft iemand mijn sjaal gezien?' vroeg Helena.

'Die is zoek.'

Toen leek ze iets te beseffen. 'Weet je wat gek is. Ik herinner me opeens dat ik vannacht gedroomd heb dat ik zelf die tafel heb gedekt.'

Vlads oog viel op een stukje textiel, dat op de gedekte tafel lag. 'Je sjaal ligt hier! Misschien was je aan het slaapwandelen en heb je toen de tafel gedekt.'

'Slaapwandelen?' reageerde Sacha. 'Dat is toevallig!'

'Toevallig? Hoezo?' wilde Keelin weten.

'Toen ik afgelopen nacht met Wilko naar huis kwam, was Cooper ook aan het slaapwandelen', vervolgde Sacha. 'We troffen hem aan in het bos.'

Vlad en Keelin wisselden een betekenisvolle blik uit.

'Een Nachtwachtprobleem? Gewoon omdat twee mensen slaapwandelen?' vroeg Wilko, toen Vlad en Keelin hem wat later aanspraken over Helena's droom en het voorval met Cooper.

'Hoe zag Cooper eruit toen jullie hem in het bos zagen?' wilde Keelin weten.

'Tja, gewoon, als een slaapwandelaar. Ogen open, maar hij sliep.'

'En is er je verder niets speciaals opgevallen?' vroeg Vlad.

'Een slaapwandellende Cooper die door het bos loopt, is dat niet speciaal genoeg?' lachte Wilko.

'Dit is een Nachtwachtprobleem, ik voel het', zei Keelin stellig. 'Misschien moeten we eens met Helena en Cooper praten en komen we zo iets meer te weten.'

Keelin duwde de deur van Coopers kantoor open. 'Goeiemorgen, Cooper.'

'Een goeiemorgen? Wat zeg jij nu! Zie mij hier zitten met al mijn paperassen', klonk het nors.

